

**UCHWAŁA NR XXII/143/12
RADY GMINY GNOJNO**

z dnia 23 lipca 2012 r.

**w sprawie przekazania do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach skargi
Prokuratora Rejonowego w Busku-Zdroju na uchwałę Nr XIV/93/11 Rady Gminy Gnojno z dnia 30
listopada 2011 r. w sprawie określenia wzorów formularzy informacji i deklaracji podatkowych**

Na podstawie art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2004 r. Nr 153, poz. 1270, ze zm.) w zw. z art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, ze zm.) Rada Gminy Gnojno uchwała, co następuje:

§ 1. Przekazuje się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach skargę Prokuratora Rejonowego w Busku-Zdroju na uchwałę Nr XIV/93/11 Rady Gminy Gnojno z dnia 30 listopada 2011 r. w sprawie określenia wzorów formularzy informacji i deklaracji podatkowych wraz z odpowiedzią na skargę, stanowiącą załącznik do niniejszej uchwały.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącemu Rady Gminy Gnojno.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady Gminy

Piotr Terlecki

Sygn. Pa 39/12

**Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Kielcach**

Działając w trybie art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnym (Dz. U. z 2004r. Nr 153, poz. 1270, z późn. zm.) – Rada Gminy Gnojno przekazuje odpowiedź na skargę Prokuratury Rejonowej w Busku – Zdrój na uchwałę Nr XIV/93/11 Rady Gminy Gnojno z dnia 30 listopada 2011 r. w sprawie określenia wzorów formularzy informacji i deklaracji podatkowych, w brzmieniu jak niżej.

Przedmiotową uchwałą Rada Gminy Gnojno postanowiła o określeniu wzorów formularzy dotyczących podatku od nieruchomości, podatku rolnego i podatku leśnego.

Prokuratura Rejonowa wnosi o stwierdzenie nieważności zaskarżonej Uchwały opierając materialno-prawną podstawę zaskarżenia na braku podstawy w przepisach obowiązującego, a w zwłaszcza tych, które zostały podane jako podstawa prawna Uchwały Nr XIV/93/11, do umieszczenia pouczenia o odpowiedzialności karnej z art. 233 Kodeksu Karnego.

Zdaniem Rady zarzuty co do dopuszczalności umieszczenia treści pouczenia o odpowiedzialności karnej z art. 233 Kodeksu Karnego nie dają podstawy zaskarżenia przedmiotowej uchwały w całości, ze względu na brak wskazania, które pozostałe zapisy uchwały naruszają prawo w taki sposób, że przedmiotowa uchwała musi być unieważniona w całości.

Należy podkreślić, że Uchwała Nr XIV/93/11 była objęta nadzorem Regionalnej Izby Obrachunkowej w Kielcach, która nie wydała uchwały stwierdzającej nieważność tej części uchwały, która dotyczyła pouczenia o odpowiedzialności karnej z art. 233 Kodeksu Karnego.

Stosownie do przepisu art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym na podstawie upoważnień ustawowych, gminie przysługuje prawo stanowienia aktów prawa miejscowego obowiązujących na obszarze gminy. Zakres przedmiotowy tych regulacji został określony m. in. w art. 18 ust. 2 pkt 8 ww. ustawy i dotyczy podejmowania uchwał w sprawach podatków i opłat w granicach określonych w odrębnych ustawach. Tą odrębną ustawą jest ustawa o podatkach i opłatach lokalnych.

Przepis art. 6 ust. 13 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych stanowi, iż rada gminy określa, w drodze uchwały, wzory formularzy, o których mowa w ust. 6 (informacji o nieruchomościach i

objektach budowlanych) i w ust. 9 pkt 1 (deklaracji na podatek od nieruchomości) a w formularzach zawarte będą dane dotyczące podmiotu i przedmiotu opodatkowania niezbędne do wymiaru i poboru podatku od nieruchomości. Podobnie na podstawie art. 6a ust. 11 ustawy o podatku rolnym i art. 6 ust. 9 ustawy podatku leśnym rada gminy określa w drodze uchwały wzory formularzy, w których to winny być zawarte dane dotyczące podmiotu i przedmiotu opodatkowania do wymiaru i poboru tych podatków.

Zdaniem Rady ustalenie w uchwale obowiązku potwierdzenie przez podatnika złożonych danych z oświadczeniem o świadomości odpowiedzialności karnej z art. 233 Kodeksu karnego nie wykraczają poza zakres kompetencji organu stanowiącego jednostki samorządu terytorialnego do kształtowania zawartości uchwały ustalającej wzory formularzy, informacji i deklaracji podatkowej.

Z treści art. 233 KK wynika, iż **przestępstwo ma miejsce wtedy, gdy zeznanie, opinia, tłumaczenie albo oświadczenie ma służyć za dowód w postępowaniu sądowym lub innym postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy**. W ślad za tym należy wysnuć wniosek, iż przestępczość czynu nie obejmuje tego, co nie ma służyć za dowód.

Treść złożonych deklaracji służy jako dowód w postępowaniu prowadzonym w trybie Ustawy Ordynacja Podatkowa, w przypadku podania danych niezgodnych ze stanem faktycznym lub prawnym.

Kolejnym elementem strony przedmiotowej omawianego przestępstwa jest wymóg, aby zeznanie, opinia, tłumaczenie lub oświadczenie miało służyć za dowód w postępowaniu sądowym lub innym postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy. Z uwagi na tak szerokie ujęcie adresata fałszywego zeznania chodzi o każdy rodzaj postępowania, jeśli prowadzone jest ono na podstawie ustawy. W ślad za tym, jeżeli postępowanie prowadzone jest na podstawie aktu prawnego innego niż ustawa, nie będzie ono chronione art. 233 KK.

Nieodebranie przyrzeczenia lub też nieuprzedzenie o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań przez organ uprawniony do odbierania zeznań na określonym etapie toczącego się postępowania.

Jak stwierdził Sąd Najwyższy (Uchwała SN (7) z 22.1.2003 r., I KZP 39/02, OSNKW Nr 1–2/2003, poz. 1.): „Składanie zeznań polega (...) na przekazywaniu określonej treści intelektualnej. Złożenie zaś zeznania oznacza jego dotarcie do uprawnionego organu (...). Zeznanie musi być uczynione w ustawowo przewidzianej formie.

W przedmiotowym wypadku ustawową przewidzianą formą jest deklaracja podatkowa.

Podkreślić należy, że orzecznictwo kolegiów Regionalnych Izb Obrachunkowych nie jest jednolite w przedmiocie umieszczania pouczeń o odpowiedzialności karnej. Spotkać można w obrocie

prawnym deklaracje zawierające pouczenie z art. 233 Kodeksu Karnego jak i z art. 56 Kodeksu Karnego Skarbowego, co do których właściwa miejscowa Regionalna Izba Obrachunkowa nie wydała rozstrzygnięcia nadzorczego.

Mając na względzie powyższe Rada Gminy Gnojno wnosi o oddalenie skargi.